

Štěpánovy Velikonoce

Štěpán už ministruje třetím rokem. Ráno na Velký pátek se mu těžko vstává. Dlouho vylehává na posteli a vstává až tehdy, když maminka zavolá: „Přijdeš pozdě na schůzku!“ Proč i nyní vstává pomalu a bez nálady, když v minulých letech se na nácvik velkopátečních obřadů tak těšil?

ILUSTRACE: JIŘÍ VANČURA

Předevčirem pochovali dědečka a Štěpán se od jeho smrti neusmál. Tatínkova táta měl moc rád. Je mu smutno, když nemůže seběhnout po schodech a popovídat si s ním.

Maminka ho povzbuzuje: „Čekají tě krásné obřady, dědeček se na tebe bude dívat shora.“

Štěpán na to nic neříká, mlčky vypije kávo se suchým chlebem, jak to v den velké postu dělá celá rodina.

„Jdu na schůzku,“ oznámí smutně za chvíli a maminka si bolestně povzdechne.

Také mezi ministranty se nijak neprojevuje. Dokonce si ani neříká o službu, když jindy se dovede i pohádat o každou ministrantskou práci.

Se sklopenou hlavou a bez zájmu prožívá i nácvik před velikonoční vigílií. Otec Matouš mu přiděluje nesení svíce při pře-

nášení Nejsvětější svátosti z Božího hrobu. Jindy by takovou službu zvládl s chutí a bez problémů. Dnes však všechno kazí a teprve napotřetí zdárně nácvik zvládne.

Pan farář ho pochvaluje, ale pomyslí si: Štěpán je duchem u dědečka.

Po schůzce se hoch vytrácí mezi prvními a kněz ho nevidí ani hrát si s ostatními za kostelem. Musím za ním, potřebuje mě, rozhoduje se otec Matouš a spěchá na faru pro kolo.

Nemusí ministranta dlouho hledat. Už zdálky ho vidí u dědečkova hrobu. Blíží se k němu tak, aby ho chlapec nespáčil. Štěpán klečí na obrubníku hrobu, hladí navršenou zeminu přikrytou květinami a pláče.

Ne, do toho vstupovat nesmím, rozhoduje se kněz a nepozorovaně odchází ke kněžskému hrobu. Dočká se tu svého ministranta, když se vrací domů. Oči má opuchlé od pláče a na úsměv pana faráře odpovídá skloněním hlavy.

Otec Matouš přistupuje k němu a zeptá se: „Mohu jít s tebou k dědečkovu hrobu?“

Štěpán přikyvuje a vede mlčky pana faráře na místo, kde před chvílí usedavě plakal. Rozpláče se i nyní. Kněz ho přitiskne k sobě a tiše mu říká: „Pán Ježíš o tobě ví a pláče s tebou.“

Přítomí otec Matouš neudrží slzy Štěpán si toho všimá. Uklidňuje ho to a šeptá s knězem „Otče náš“ a pak s ním opouští hřbitov.

Při jásavém aleluja ve velikonoční noci se kmitne na Štěpánově tváři úsměv. Raduje se se zmrtvýchvstalým Ježíšem, který s ním na Velký pátek plakal.

Milí ministranti, začneme malou hádankou. Jaký vynález použije denně asi 200 milionů Američanů a více než polovina Čechů? Jedná se o rádio nebo „hezky česky“ rozhlas. Na úvod můžeme ještě prozradit, že průměrný Američan stráví poslechem tohoto média asi 21 hodin týdně a že organizace UNESCO+ udává, že po celém světě existuje více než 51 000 různých rádiových stanic. O tom, že italský vynálezce Guglielmo Marconi svým objevem rozhlasového přístroje v roce 1896 doslova změnil svět, není sporu. Dnes si tedy o této legendární technologii a rozhlasových médiích prozradíme několik zajímavostí.

BÍ-BÍ-SÍ

V prvních letech svého bádání testoval Marconi svůj vynález při různých příležitostech. Provedl i úspěšně vysílání přes Lamanšský průliv. Udělení patentu a první použití jeho vynálezu k mediálním účelům přišlo až později. Nejstarší veřejnoprávní (tzn. nekomerční) rozhlasovou stanicí se stala roku 1922 britská British Broadcasting Corporation (BBC). Je tomu už více než 100 let a tato rozhlasová stanice stále existuje a slouží zájmům občanů každodenním vysíláním zpravodajských, publicistických i dalších relací.

Never-ending interview

Když něco nekončí a stále se to opakuje, říkáme, že je to nekonečný příběh (anglicky never-ending story). Téměř bez konce bylo i rekordní, nejdelší rozhlasové interview (tedy rozhovor). Ten držel roku 2011 v australském Sydney redaktor Richard Glover se svým hostem, spisovatelem a sportovcem Peterem FitzSimonsem. Rozhovor na stanici 702 ABC Sydney se tehdy odehrál v improvizovaném rozhlasovém studiu za výlohou obchodu a trval přesně 24 hodin.

Podcast, kam se podíváš

Dnešní doba je z hlediska poslechu dobou podcastovou. Slovo podcast, jako označení pro pořad dostupný digitálně na internetu, vzniklo v roce 2004 a přišel s ním

britský spisovatel Ben Hammersley. Bylo kombinací anglického „pod“ (z označení tehdejšího audiopřehrávače iPod od firmy Apple) a slova „broadcast“ (z anglického výrazu pro vysílání). Vůbec prvním podcastem byl rozhovor vedený moderátorem Christopherem Lydonem se softwarovým vývojářem Davem Winnerem (USA). Když byl

záznam následně v červenci 2003 nahrán na Winnerův blog, první podcast byl na světě.

A co Česko?

I v naší zemi zanechávají rozhlasové stanice významnou stopu a několikrát se zapsaly do historie. Například na sklonku II. světové války v roce 1945 nebo i při sovětské okupaci roku 1968 proběhl „boj o rozhlas“, tedy o budovu rozhlasu. To ukazuje, jak důležitým médiem rozhlas je, a současně při těchto bojových akcích vynikla statečnost českého národa nebo i jednotlivých redaktorů, kteří v srpnu roku 1968 neohroženě vysílali, dokud nebyla budova Sověty obsazena. Nejen tehdy, ale i dnes, v konkurenci

komerčních rádiových stanic, je Český rozhlas Radiožurnál s denním počtem více než 850 000 posluchačů jakožto stanice nejposlouchanějším rádiem v Česku.

Jděte do celého světa a hlásejte evangelium!

Přesně tuto větu z úst Pána Ježíše zaznamenal evangelista Marek (Mk 16, 15). Hlásání má s rozhlasem společný slovní kořen. Od začátku křesťanství bylo potřeba hlásat dobrou zprávu o zmrtvýchvstání Ježíše Krista a záchraně lidstva celému světu. Kluci, když čtete příběhy křesťanských misionářů (sv. Františka Xaverského, sv. Damiána de Veuster a spousty dalších), můžeme si myslet, že být misionáři, hlasatelé evangelia, už dnes není potřeba. Vždyť kostely jsou téměř všude ve světě. Nemáme být ale hlasatelé radostné zprávy, Kristova evangelia, třeba přímo v naší republice? Křesťanů je čím dál méně a lidé jsou často ve svých životech ztraceni. Proto vás chci vyzvat, zkuste právě teď po Velikonocích být opravdovými misionáři a řekněte o Pánu Ježíši a jeho vzkříšení třeba jen jednomu nevěřícímu člověku kolem vás. Má to stejnou cenu dnes jako v dobách první církve!

JOSEF LAVIČKA

Zdroje: kniha Guinness World Records 2016, wikipedia.org, elektrika.cz, irozhlas.cz

Foto: Dan Talson, zhu difeng, BrAt82, Maksym - Adobe stock

KOSTKY RADŠI NE!

Je nějaký závazný předpis o správném ministrantském oblečení? Někde totiž mají červené sukne a límce, jinde černé a v jiných farnostech nosí jen bílé alby. Můžeme si u nás nosit třeba kostkované ministrantské obleky? Štěpán, 15 let

Ti, kdo při liturgii mají nějaký úkol v presbytáři, oblékají liturgický oděv. Smyslem tohoto oděvu je, aby svou krásou přispěl ke kráse liturgie (a tak nám pomohl zažít, jak krásného máme Boha) a aby viditelně odlišil jednotlivé služebníky a jejich úkol. V církvi nejsme všichni stejní a nemáme stejné poslání, a proto kněz nosí při mši jiné roucho než jáhen nebo než ministranti. V některých katedrálách dokonce i členové pěveckého sboru, pokud zpívají z presbytáře, nosí vlastní zvláštní oblečení.

Cílem liturgického oděvu je také „zakrýt individuální identitu“. Tenhle prvek je zřejmý zejména u kněze: Je jedno, jestli mši svatou slouží otec Pavel nebo otec Marek, protože důležité je, že se jedná o kněze, proto vždycky obléká ornát, aby překryl svoje osobní oblečení, aby jeho individualita ustoupila do pozadí.

V misále je důležité pravidlo ohledně ministrantského oblečení: jedná se o albu nebo jiné právoplatně schválené roucho (odstavec 119 Všeobecných pokynů k Římskému misálu). Pokud mají ministranti albu, pak – pokud to její stříh vyžaduje – má být doplněná humerálem kolem krku a cingulem kolem pasu. Není tedy jedno, co ministranti ke mši oblékají: má to být oděv, který schválila místní církev, tedy místní biskup.

To, co nosí ministranti, se může lišit v různých zemích nebo krajích: V Polsku je zvykem, že ministrant nosí jen samotnou rochetu bez spodní sukne či kleriky, takže mu z rochety „koukají“ nohy v kalhotách. Ve Vatikánu zase ministranti oblékají pod rochetu fialovou komži. V některých řádových kostelích mají ministranti spodní roucho odvozené od řeholního oděvu.

V našich farnostech, alespoň některých, se kdysi střídaly ministrantské komže podle liturgických příležitostí: červená pro slavnosti, fialová pro kající dny, černá pro pohřby. Dnes už se takové střídání téměř nevyskytuje, v sakristiích zůstala často jedna barva, a ta se používá. Základním oděvem, s nímž ministranti neudělají nikdy chybu, je alba. Důležité je, aby všichni ministranti v jednom kostele měli stejné oblečení: tedy všichni albu, nebo všichni komži ve stejné barvě s rochetou apod.

Kostkované ministrantské oblečení bych nedoporučoval, leda že by to schválil místní biskup. A raději zopakujeme: Oblečení ministrantů má přispět ke kráse bohoslužby, ukázat, že ministranti mají svůj důležitý úkol, a ministranty v jednom kostele navenek sjednotit.

otec Radek Tichý, rektor pražského semináře

Foto: Martin Myslivec - Člověk a víra